

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

XXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

VITA MARGARETÆ VIRGINIS SANCTISSIMÆ APVD RAVENNATES, EX LIBRO OCTAVO

Hieronymi Rubei viri doctissimi de gestis Ravennatum, quæ an in Sanctos sit relata, compertum non habeo.

Ianua. 23

Patria Margaretæ virginis.

Abstinētia eius & virginitas.

Luctatur cum demone.

Grauissimis morbis quotidie affligitur.

Patientia eius.

Misericordia & benignitas in peccatores.

Nō fert laudes hominum.

Predicatur.

RAESIDENTE Ecclesiæ Dei Iulio secundo, ac imperante Maximiliano Cæsare, Ravenna Margarita virgo sanctitate vitæ innocentia celebris decessit. Quæ in oppido Ruffio, quod est Ravennatis ditionis, Lungipressum olium vocatum, ab vrbeque abest fermè millia passuum decem, ex Mollum familia orta, ab ipsis incunabilis, sanctitatis specimen præbuerat. Tres menses nata, cæca facta est: cunq; ad septimum annum peruenisset, carne & ouis abstinens, extra dies Dominicos festos, in die semel comedebat: quem viuendi modum per totum vitæ spatium non modo seruauit, sed maximam partem confecit pane solum & aqua. Quod eo durius videri potest, cum nudatis semper incesserit pedibus: & nunquam in lecto, sed vel humi, aut in farnentorum fascibus cubauerit: & sæpius nocte, vt Deum ingeniculata precaretur, atque etiam vt cum demone, qui ille erat molestus, eam quæ aliquando capillis trahebat, dimicaret: è lecto, si eratis lectus appellandus, perpetuo surrexerit. Cum autem aliquot annos eo in oppido vixisset, in agrum, ad villam D. Pancratij se cõtulit, puellarum virginum consuetudine plurimum delectata, quas assidue præcepta diuina, rectum quæ viuendi morem docebat. Inde Ravennam profecta, primum apud D. Stephani sacras virgines, deinde in domo, quam illi Laurentius Oriolus, agricola prædices eius discipulus, emerat, habitauit. Vbi per annos quatuordecim assidue grauissimis morbis miserè afflicta, præsertim cum etiam à plerisque eius sanctitas & morbis irrideret, multisque calumnijs nomen profcinderetur illustre fuit patientiæ exemplum: quos tamen ipsa irrisores & maledicos, vel, si poterat, amanter, vti deliqueret, monebat, congerere sibi peccata: vel, si id non dabatur, summis assiduisque precibus apud Deum veniam illis orabat, illudque admirabile omnino videbatur, eam inter tot morbos, calumnias, egestatem, qua semper oppressa plurimum fuit, hilari semper vultu, tranquilloque animo extitisse, ab omni que indignatione sic alienam vt qui perturbatam illam vnquam viderit, repertus sit nemo.

Non potuit tamen hæc terra tot miseriarum procella, sanctitatis lucē, quin emicaret, opprimere: nã complures, ex illius ore preceptisque pendentes, Magistratam illam appellabant, quod eos sanctissimæ vitæ exemplis potius, quam verbis excitaret ad pietatē & verū Dei cultū. In ea maximè, inter ceteras virtutes, misericordia in eos qui peccabāt, & benignitas illuxit: neq; fuit vllus vnquam, qui admirabili virtute, illius verbis atque hortatu in miserijs consolatum se, ac penè recreatum, hilarem quoque factum nō senserit, & à peccatis viaque perdita reuocatum: quod cum sæpissime accidisset, maximè tamen in nobili fœmina est visum, quæ permota fama sanctitatis, ad eam cum venisset, multo auro, & vestium elegantium ornamentis insignis, eam vim Margaritæ sermoni Deus tribuit, vt deposito omni ornatu nobilis mulier ante quam ab ea discederet, sese Deo totam addiderit. Cum verò illi Ariminum proficiscenti, vniuersus populus, sacratique viri obuiam processissent, & mulierem sanctam appellarent, & venerarentur, facile dictū non est, quam illa id ægrè tulerit: cumque assiduis illorum precibus coacta, illis benedixisset, confestim absoluto, ob quod venerat, diuino negotio, mortales honores fugiens, Ravennam conuolauit. Vbi multa diuinitus vaticinata est, ipsamque præsertim vrbs depopulationem, quam Galili in sequentibus annis fecerunt & vt reliqua omittam, id vnū conscripserim, quod cum Gentilis, mulier sibi charissima, ad eam quandoque consulendi causa accessisset, neque tamen posset, quod de Deo offendisset loquentem, ex verbis attramen illius, quæ ad Gentilem in eodem sermone conuerterat, Gentilis nouit, Margaritam animi sui sensum ac voluntatem, propter quam venerat, Deo indicante, perceptam habuisse: & ijs qui aderant nequaquam sentientibus, occulta verborū significatione præbuisse.

Facie quandoq; ab eadē, Gentili ita fulgere visa est, vt eam intueri aduersam non posset.

SURIUS

q. d. b. r.
 10. b. r.
 RVIII
 5

possit. Tāto sensus stupore prædita, vt multorū annorū spatio suauitatem cibi non sentiens, ingēti molestia, tantum ne moretur, cibo vsa sit. Cacodamone agitato, quos decē vix homines retinere & cōpescere poterāt, ipsa manu apprehētos, & nequaquam obstitētes, diuina virtute, abire caedamone iussu, liberauit. Hydrope laborātem puerū solo manū contactu, cum Deū esset pro sanitate illius precata, incolumem remisit. Leonē Gentilis filium, pedibus cōtortis, sic vt ambulare nequiret, natum sanauit. Sed talia si narrare velim, nimium lōga traheretur oratio: ipso enim relatu latius patēt, qui testes, iussu Pauli terrij Pont. Max. postulāte Friderico Gonzaga, Duce Mātiano, Rauennæ, his de rebus, ab Iohanne Francisco Petitto, vrbis Moderatore, quæstione habita, hæc, quæ modò memorauimus, multaq; præterea, anno sesquimillesimo trigesimo septimo iurati narrauerunt: id curantibus Petro Andriolo, Roberdo Aldrouādino, Vbertello Gordio, Iohanne Franco, Marco Antonio à Porru, & Aloysio Pritello, qui tum Rauennatē sapientum Magistratum gerebant. Verū illud silentio non inuoluerim, quod Antouius Blanchinus Ruffianus refert, vxorem suam tenuioris intestini morbo, in quo stercus superiora petebat, quiq; à medicis exitialis putatur, octauum iam diem laborantē, cum pro illius sanitate Deum hæc virgo precata esset, sanitati protinus restitutam: Barnabam quoq; Pasquæ Rauennatis, quæ vxor Aloysij Merlini fuerat, patruū, ac cum factum, visui restituit.

Multa opē
ratur misa
cula.

Aegrā cū
ratur.

Itē cæcus.

Cum verò tandem tres & sexaginta annos nata, in febriculā incidisset, ipsa mortem præsentiens, plurimum de rebus diuinis locuta: cumq; ad extremū esset, asurgens, animā exhalauit: feruntq; Gentilē testari solitam, tūc se cælitres vidisse, qui ad magistratū migrantē ex corpore animam accipiendam, accesserāt: Ob idq; in extremo ipsam venerabundam assurrexisse. Fuit is annus ab ortu Christi quintus supra millesimū quingentesimum, decimo Calēd. Febr. Per duos dies cadauer sanctū inscultum seruātū est, quo tempore, cum sudore facies tāquam rore madesceret, Gentilisq; assidua magistratū comes, linteolo, quo ad emigendas nares vtimur, deterfisset, linteolum ad ignem exiccatum, violarū suauissimum odorē afflauit, qui multis etiam deindē annis in eodem linteolo pertrāsit. Sepulta est Rauennæ in D. Apollinaris noui, sepulcro satis ignobili: quod cum posterioribus annis dirutum esset, Laurētius Oriolus, qui illius consuetudine ac monitis plurimum profecerat, maximeq; eam venerabatur, id putans propterea contigisse, quod alibi sepulcrum sibi virgo delegisset, venia ab eius loci ædituis impetrata, ossa, summa veneratiōe in sacco collocata, a seculo imposuit, Deū precatus, eamq; virginē, vt quo sepeliri vellet, ire a seculo iuberent. Afellus, nullo strepitu, signōve impulsus, rectā per eum viciniam, cui Plateæ maiori nomen est, ad vrbis muros progressus, dextrorsum flexit, per Vrsianam portam, occidente iam sole, egressus est: inde per suburbium, secundum Virim amnem, cum maliquantulum processisset, secundo ab vrbe lapide amnē traiecit, semperq; obstrepēte nihil Laurentio, sed ingente religione ac veneratiōe mysteriū cōsiderante, progrediens, ad Montonem amnem cum peruenisset, illum etiam haud procū ab D. Marci transmittēs, viam secundum flumen arripit: cuius coepi itineris, non mediocris ad virum pium, qui rem tacitus considerabat, lætitia peruenit, quod putabat fore, vt ad suæ gentis ædiculam, quorsum ibat, inde haud procū, deferendum cadauer esset. Sed ibi cum peruenissent, non perstitit afellus, at progressus ad D. Pancratij se contulit. Iamq; multum noctis transierat, & sub arbore satis ingenti, quod non procū aberat ab eius templi valuis, magnus nitedularum numerus conuenerat, quæ tantum afferebant lucis, vt miraculum iudicari facile potuisset. Ad hunc se locum afellus contulit, ibiq; cum perstitisset, pedem amplius non extulit. Vir pius ob id intelligens, virginem sanctam decreuisse eum sibi sepulturæ locum, fossa facta, tumulo ossa composuit, humoq; obruit: & confestim nitedulis euanescentibus, nox intempesta tenebras suas offudit. Multa posterioribus temporibus, ad hanc diem, illi nuncupatis votis miraculia impetrata sunt, quæ nostri instituti non est referre: cum hæc, Seraphinus Furmanus, Canonius Lateranensis idem & Portuensis, vir eloquentia & do-

Sanctissimus obit
cius.

Odor suauissimus emanat ex sudario eius.

Miraculū in translatione corporis eius.

Itē signa ad sepulcrum eius.

ctrina, vitæque integritate præstans, in commentariolo, quem scripsit de huius virginis & Gentilis vita, latius expresserit.

VITA